Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 5. Warszawa, dnia 15 kwietnia 1933 r. **Rok XVI.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 6 kwietnia Nr. 24 Rok 1933

Poz. 193. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ratyfikacji traktatu przyjaźni, handlowego i praw konsularnych pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonemi Ameryki, podpisanego w Waszyngtonie dnia 15 czerwca 1931 r.

Poz. 194. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ratyfikacji konwencji o uregulowaniu połowu wielorybów, podpisanej w Genewie dnia 24 września 1931 r.

Poz. 195. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ratyfikacji aktu dodatkowego do konwencji międzynarodowej, podpisanej w Bernie dnia 23 października 1924 r., dotyczącej przewozu towarów kolejami żelaznemi, sporządzonego w Bernie dnia 2 września 1932 r.

Poz. 196. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ratyfikacji: 1) raportu, przyjętego w Londynie przez komitet rzeczoznawców z dnia 11 sierpnia 1931 r.; 2) protokółów, dotyczących Bułgarji i Węgier, podpisanych w Londynie dnia 21 stycznia 1932 r.

Poz. 197. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów i Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1933 r. w sprawie wykonania postanowień Konkordatu, zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1925 r. o zatwierdzeniu układu ze Stolicą Apostolską, określającego stosunek Państwa do Kościoła Rzymsko-Katolickiego (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 324) i art. XXV Konkordatu, zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 72, poz. 501) zarządza się co następuje:

§ 1. Prócz ustaw, rozporządzeń i dekretów, dotyczących przedmiotów objętych postanowieniami Konkordatu, a które już w inny sposób wyraźnie lub milcząco uchylone zostały, — przestały obowiązywać w myśl art. XXV Konkordatu, zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską, z dniem jego wejścia w życie t. j. z dniem 2 sierpnia 1925 r. niżej wyszczególnione przepisy prawne:

1) Rozporządzenie gubernjalne z dnia 1 marca 1784 r. Nr. 4293 o postępowaniu w razie opróżnienia beneficjum.

2) Dekret kancelarji nadwornej z dnia 2 kwietnia 1802 r. Nr. 151 w sprawie warunków przeniesienia duchownego w stan spoczynku.

3) Rozporządzenie gubernjalne z dnia 15 maja 1821 r. Nr. 20726, zawierające przepisy o sporządzaniu inwentarzy (austr. Zb. ust. prow. tom dodatkowy 1814 — 1826 str. 73 Nr. 88).

4) Dekret kancelarji nadwornej z dnia 23 sierpnia 1821 r. Nr. 24009 w sprawie zarządu interkalarnego w dobrach stołowych biskupich.

5) Dekret kancelarji nadwornej z dnia 24 czerwca 1824 r. o obowiązku winkulowania kapitałów kościelnych (austr. Zb. U. Pol. t. 52 str. 77 Nr. 292).

6) Dekret kancelarji nadwornej z dnia 1 marca 1825 r. o umieszczaniu uczniów teologicznych i o dozorowaniu eksternistów (austr. Zb. U. Pol. t. 53 str. 26).

7) Dekret kancelarji nadwornej z dnia 4 września 1835 r. Nr. 33097 w sprawie zachowania fundus instructus przez beneficjata duchownego.

8) Rozporządzenie Ministra Wyznań i Oświaty z dnia 3 czerwca 1850 r. w sprawie katolickich teologicznych zakładów naukowych diecezjalnych i klasztornych oraz fakultetów (austr. Dz. U. P. Nr. 319).

9) Reskrypt Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 11 sierpnia 1857 r. Nr. 1091/C.U. wydany na przedstawienie zgromadzenia biskupów z 1856 r. w sprawie wyboru przełożonych zakonnych, oraz nadzoru nad majątkiem zakonów.

10) Rozporządzenie Ministra Wyznań i Oświaty z dnia 29 marca 1858 r. w sprawie unormowania studjów teologicznych (austr. Dz. U. P. Nr. 50).

11) Rozporządzenie Ministrów Wyznań i Oświaty oraz Sprawiedliwości z dnia 13 czerwca 1858 r. w sprawie tworzenia zakonów duchownych i kongregacyjnych, tudzież wykonania ich uprawnień w zakresie zawierania aktów prawnych (austr. Dz. U. P. Nr. 95).

12) Reskrypt Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 15 października 1858 r. Nr. 5282 w sprawie zarządu majątkiem kościelnym.

13) Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości oraz Wyznań i Oświaty z dnia 7 lutego 1859 r. w sprawie oddzielenia majątku ruchomego diecezjalnego od prywatnego biskupów (austr. Dz. U. P. Nr. 33).

14) Reskrypt Ministerstwa Stanu z dnia 28 sierpnia 1865 r. Nr. 6657/C. U. w sprawie sporządzania i sprawdzania inwentarzy w razie opróżnienia biskupstwa (opactwa).

15) Reskrypt Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 8 stycznia 1880 r. Nr. 17721 z 1879 r. o inwentarzach majątku kościelnego (austr. Dz. R. M. W. i O. Nr. 3).

16) Reskrypt Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 15 maja 1892 r. Nr. 10987 z 1890 o sposobie inwentaryzacji nieruchomego majątku kościelnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze okręgów Sądów Apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz okręgu Sądu Okręgowego w Cieszynie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 198. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. o przyjmowaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej na spłatę zaległości podatkowych.

Poz. 199. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych serji I.

Poz. 200. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1933 r. o zmianie granic okręgów sądów grodzkich w Kleczewie i Koninie w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu.

Poz. 201. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1933 r. w sprawie wynagrodzenia adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

Poz. 202. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1933 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 897) ogłaszam jednolity tekst utawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez obcokrajowców (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 178) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych art. 1 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r.

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 marca 1933 r. (poz. 202).

USTAWA

z dnia 24 marca 1920 r.

o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców.

Art. 1.

Nabywanie nieruchomości przez cudzoziemców, a to tak przez osoby fizyczne, jak i prawne może nastąpić jedynie po uprzedniem uzyskaniu zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych. Co do nieruchomości, mających specjalne znaczenie jako to: przemysłowo-handlowe, rolnicze lub inne, decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych zapadnie nad to w porozumieniu z właściwym ministrem.

Art. 2.

Minister Spraw Wewnętrznych może w poszczególnych wypadkach stawiać specjalne warunki jak nabywcy, tak i sprzedawcy, od których wypełnienia będzie uzależniona możność dokonania tranzakcji.

Art. 3.

W pozwoleniu powinno być wymienione:

1) osoba nabywcy, 2) przedmiot nabycia, 3) suma minimalna nabycia, 4) warunki istotne tranzakcji oraz warunki specjalne, postawione w myśl art. 2 niniejszej ustawy. Zezwolenie ważne jest na czas 4 miesięcy. Przedłużenie tego okresu nie jest dopuszczalne. Jeżeli akt nabycia w tym czasie nie zostanie sporządzony, zezwolenie traci moc swoją.

Art. 4.

Decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych nie wymaga uzasadnienia i nie ulega żadnemu zaskarżeniu.

Art. 5.

W wypadkach, przewidzianych w art. 1 niniejszej ustawy, nie wolno sporządzać i zatwierdzać aktów prawnych, ani na aktach tych podpisów stron uwierzytelniać, a władze hipoteczne nie mogą przepisywać tytułu własności na nabywcę bez złożenia zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych, oraz urzędowego dowodu, że te warunki, które w myśl zezwolenia powinny poprzedzać dokonanie tranzakcji, zostały spełnione. W aktach prawnych powinny być ściśle uwzględnione pod rygorem nieważności aktów wszystkie warunki, wyszczególnione w zezwoleniu.

Art. 6.

Cudzoziemcy powinni każdym razem przed wzięciem udziału w licytacji nieruchomości wykazać się zezwoleniem Ministra Spraw Wewnętrznych do nabycia danej nieruchomości.

Art. 7.

Nabycie nieruchomości przez cudzoziemca wbrew postanowieniu niniejszej ustawy jest nieważne.

W razie zawarcia tranzakcji wbrew tej ustawie, o nieważności orzekają sądy na żądanie powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej ze względu na miejsce położenia nieruchomości.

Art. 8.

Postanowienia niniejszej ustawy nie dotyczą przeniesienia prawa własności na spadkobierców.

Art. 9.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 10.

Ustawa niniejsza nabiera mocy obowiązującej w 8 dni po jej ogłoszeniu.

Poz. 203. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu z dnia 23 listopada 1932 r. celem wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Poz. 204. Obwieszczenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 marca 1933 r. o sprostowaniu błędu w załączniku do rozporządzenia z dnia 3 września 1932 r. w sprawie zmiany ustawy (statutu) Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

z 10 kwietnia Nr. 25 Rok 1933

Poz. 205. Ustawa z dnia 17 marca 1933 r. w sprawie ratyfikacji międzynarodowej konwencji o linjach ładunkowych, podpisanej w Londynie dnia 5 lipca 1930 r., wraz z protokółem końcowym, załącznikami I, II, III, IV, oraz aktem końcowym międzynarodowej konferencji o linjach ładunkowych z 1930 r.

Poz. 206. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. uzupełniająca i zmieniająca niektóre postanowienia ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych.

Art. 1. (1) Umarza się pożyczki, udzielone w wysokości, nie przewyższającej zł 1.000, na podstawie ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków, zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492). Umorzenie dotyczy także pożyczek, udzielonych w naturze, których wysokość po przerachowaniu na gotówkę nie przewyższa zł 1.000.

(2) Sumy, spłacone przez dłużnika na poczet pożyczki, nie podlegają zwrotowi.

(3) Wyłączone od umorzenia są pożyczki w przypadkach, gdy dłużnik użył pożyczkę na inny cel, niezgodny z jej przeznaczeniem. Stwierdzenie celowego użycia pożyczki należy do starosty i może być dokonane na podstawie zaświadczenia urzędu gminnego.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492), zmienionej ustawą z dnia 18 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 131), wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 9 skreśla się;

2) w art. 10 ust. 1 wyrazy „przez Ministra Robót Publicznych" zastępuje się wyrazami „przez właściwego wojewodę";

3) w art. 10 ust. 2 pkt. 2 i ust. 4 pkt. 2 wyrazy „fachowy organ techniczny z resortu Ministerstwa Robót Publicznych" zastępuje się wyrazami „urzędnik techniczny, wyznaczony przez właściwego wojewodę";

4) w art. 11 ust. 1 po wyrazie „przewodniczącego" wstawia się przecinek, a wyrazy „oraz

delegatów Ministerstwa Robót Publicznych i" zastępuje się wyrazami „urzędnika technicznego, delegata";

5) w ustępie przedostatnim art. 11 po wyrazie „pożyczki" wstawia się przecinek oraz wyrazy „której pierwotna wysokość przewyższała zł 1.000", a wyrazy „delegata Ministerstwa Robót Publicznych" zastępuje się wyrazami „urzędnika technicznego urzędu wojewódzkiego, wyznaczonego przez wojewodę";

6) ustęp ostatni art. 11 skreśla się.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 207. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendjach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych.

Poz. 208. Ustawa z dnia 18 marca 1933 r. o przedłużeniu terminów składania niektórych egzaminów w szkołach akademickich.

Poz. 209. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) dodaje się po art. 166 nowe artykuły o brzmieniu następującem:

„Art. 166-a. Izba rzemieślnicza lub zainteresowany cech wolny mogą przedstawić władzy przemysłowej wojewódzkiej wniosek o utworzenie cechu przymusowego dla jednego rodzaju rzemiosła lub kilku rzemiosł pokrewnych.

Władza przemysłowa wojewódzka zwołuje przez publiczne ogłoszenie zebranie rzemieślników, wykonywających rzemiosło w zaprojektowanym we wniosku okręgu. Jeżeli zebranie wykaże, że większość głosujących oświadcza się za utworzeniem cechu przymusowego, władza przemysłowa wojewódzka wydaje zarządzenie o utworzeniu takiego cechu.

Z chwilą utworzenia cechu przymusowego ulega z samego prawa rozwiązaniu cech wolny, a członkowie tego cechu stają się członkami cechu przymusowego.

Przymus należenia do cechu przymusowego rozciąga się na wszystkich rzemieślników, którzy wykonywają danego rodzaju rzemiosło lub rzemiosła pokrewne, objęte cechem przymusowym.

Władza przemysłowa wojewódzka, zarządzając utworzenie cechu przymusowego, ustala granice okręgu takiego cechu, mając na uwadze, by obszar okręgu nie utrudniał spełniania zadań cechu. Obszar okręgu nie może być większy od obszaru, zaprojektowanego we wniosku o utworzenie cechu przymusowego.

Art. 166-b. Postanowienia art. 166-a i art. 166-c stosuje się odpowiednio do:

a) zmiany granic okręgu cechu przymusowego;
b) włączenia do takiego cechu pokrewnych rzemiosł do cechu nie należących lub należących do innego cechu przymusowego;
c) wyłączenia niektórych rzemiosł z cechu przymusowego albo wolnego.

Art. 166-c. Równocześnie z zarządzeniem utworzenia cechu przymusowego władza przemysłowa wojewódzka zatwierdza statut takiego cechu. W ciągu 14 dni po zatwierdzeniu statutu władza przemysłowa I-ej instancji zwołuje pierwsze zebranie członków dla wyboru zarządu cechu.

Zwołanie następuje przez ogłoszenie w piśmie urzędowem co najmniej na 14 dni przed terminem zebrania i z jednoczesnem zawiadomieniem izby rzemieślniczej, która może wysłać na zebranie swego delegata.

Art. 166-d. Statuty cechów przymusowych powinny być odpowiednio dostosowane do postanowień art. 69 — 99 i 161 — 166 z tą zmianą, że izba rzemieślnicza powołuje przy cechu przymusowym komisje egzaminacyjne czeladnicze. Do komisyj tych stosuje się odpowiednio postanowienia art. 153 — 155 z tą zmianą, że koszty egzaminów ponosi cech przymusowy, pobierając taksę egzaminacyjną na swoją korzyść.

Art. 166-e. Wysokość składek członkowskich w cechach przymusowych podlega zatwierdzeniu przez władzę przemysłową wojewódzką. Zaległe składki ponad trzy miesiące podlegają ściągnięciu na wniosek zarządu cechu w drodze postępowania przymusowego w administracji.

Art. 166-f. Postanowienia art. 166-a — 166-e obowiązują wyłącznie na obszarze województwa śląskiego".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 210. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie zmiany i uzupełnień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 roku o izbach przemysłowo-handlowych.

Poz. 211. Ustawa z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

Poz. 212. Ustawa z dnia 25 marca 1933 r. o sprzedaży części nieruchomości w Hadze, stanowiącej własność Państwa Polskiego.

Poz. 213. Ustawa z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych.

z 13 kwietnia Nr. 26 Rok 1933

Poz. 214. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu izby rolniczej z siedzibą w Brześciu nad Bugiem oraz o ustaleniu okręgu działalności tej izby.

Poz. 215. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 stycznia 1933 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych zagranicą, do zasiłków na wypadek bezrobocia.

Poz. 216. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 30 marca 1933 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na ostre zapalenie przednich rogów rdzenia (Polyomyelitis acuta anterior — choroba Heine-Medina).

Poz. 217. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 20 stycznia 1933 r. wydane w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko nauczycielom.

Poz. 218. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 16 lutego 1933 r. o emisji obligacyj 4% pożyczki konwersyjnej kolejowej i o wymianie na te obligacje nieumorzonych obligacyj b. Towarzystwa Drogi Żelaznej Fabryczno-Łódzkiej trzeciej emisji z roku 1901.

Poz. 219. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 24 marca 1933 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 220. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1933 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast, zmienionego rozporządzeniem z dnia 6 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 476), oraz rozporządzeniem z dnia 15 października 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 735).

Na podstawie art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 481) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913) ulega zmianom następującym:

1) § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„Przy podziale kredytów budowlanych należy uwzględniać zapotrzebowania gmin miejskich, spółdzielni mieszkaniowych i instytucyj społeczno-humanitarnych, spółdzielni mieszkaniowo-budowlanych i wreszcie innych osób fizycznych i prawnych. Pierwszeństwo mieć będą budujący małe mieszkania, oraz tacy budujący, którzy będą potrzebowali stosunkowo najmniej pomocy kredytowej";

2) § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za spółdzielnie mieszkaniowe uważać należy takie spółdzielnie dla budowy domów mieszkalnych, których majątek pozostaje ich własnością, członkowie korzystają zaś jedynie z mieszkań w charakterze lokatorów.

Za spółdzielnie mieszkaniowo-budowlane należy uważać spółdzielnie, które budują domy mieszkalne dla swych członków z prawem przepisania na nich tytułu własności poszczególnych domów, względnie mieszkań.

Istniejące spółdzielnie mieszkaniowe i mieszkaniowo-budowlane obowiązane będą do końca 1933 r. poczynić odpowiednie zmiany w swoich statutach i rejestrach sądowych, stosownie do przepisów niniejszego paragrafu.

Spółdzielnie mieszkaniowe i mieszkaniowo-budowlane mogą korzystać z kredytów, przewidzianych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast — o ile należą do Związku Rewizyjnego Spółdzielni Mieszkaniowych i Budowlano-Mieszkaniowych w Polsce.

Spółdzielnie mieszkaniowe i mieszkaniowo-budowlane, które dotychczas nie należą do Związku Rewizyjnego Spółdzielni Mieszkaniowych i Budowlano-Mieszkaniowych w Polsce, obowiązane będą przystąpić do tego Związku, poczynając od roku 1934.

Jeżeli spółdzielnia wystąpi ze związku rewizyjnego, względnie zostanie wykluczona i ponownie nie zostanie przyjęta w ciągu 6 miesięcy, jak również w razie skonstatowania, że działalność spółdzielni jest sprzeczna z jej statutem — dalsze wypłaty kredytów dla spółdzielni automatycznie ustają. W wypadkach tych do kredytów już spółdzielniom wypłaconych, lub skonwertowanych nie będą stosowane świadczenia Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast";

3) w § 11 wprowadza się nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„Bank Gospodarstwa Krajowego może kredyt wskazany we wnioskach komitetów rozbudowy, względnie magistratów, z przyczyn uzasadnionych obniżyć, lub kredytu odmówić, w szczególności z uwagi na wygórowane koszty budowy, niedostateczne zabezpieczenie dla kredytu i t. p. W kosztach budowy, stanowiących podstawę dla

określenia wysokości kredytu i wyliczania zużycia go w budowę, przyjmuje Bank Gospodarstwa Krajowego bezpośrednie koszty budowy, t. j. bez kosztów pośrednich, jak: sporządzenie i zatwierdzenie planów, wynagrodzenie kierownictwa budowy, koszty inwestycji terenowych, rejentalne, hipoteczne i t. p.";

4) § 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kredyty powyższe udzielane będą z reguły na podkład weksli zabezpieczonych wpisem kaucyjnym na pierwszem miejscu hipotecznem odnośnych nieruchomości, w wyjątkowych tylko wypadkach za innem zabezpieczeniem przez Bank Gospodarstwa Krajowego ustalonem";

5) § 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„Pierwsza rata przyznanego kredytu może być wypłacona po wykonaniu warunków określonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego";

6) § 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dalsze wypłaty przyznanego na budowę kredytu dokonywane będą w terminach według uznania Banku Gospodarstwa Krajowego i w miarę wymaganego przez Bank postępu robót";

7) § 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„W wypadku stwierdzonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego użycia kredytu lub jego części na inne cele niż na budowę, na wykonanie której został udzielony, względnie w wypadku użycia budynku, na budowę którego kredyt został udzielony—w całości lub częściowo na cele niemieszkalne, jak: biura, sklepy, lecznice, szkoły i t. p. Bankowi przysługuje prawo natychmiastowego wypowiedzenia kredytu z terminem trzymiesięcznym i ściągnięcia od dłużnika całej wypłaconej sumy wraz z odsetkami w najwyższej prawnie dopuszczalnej wysokości, liczonemi od chwili udzielenia kredytu. Z chwilą wydania wzorowych norm elementów budowlanych, udzielenie kredytu budowlanego może być uzależnione od zastosowania się budujących do powyższych norm.";

8) § 16 otrzymuje brzmienie następujące:

„Kredyt krótkoterminowy, udzielony na budowę domów ogniotrwałych, winien być po ukończeniu budowy bądź spłacony w terminie przez Bank Gospodarstwa Krajowego oznaczonym, bądź w razie istnienia warunków, określonych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast i niniejszego rozporządzenia, skonwertowany w całości lub części na kredyt amortyzacyjny.

Kredyt amortyzacyjny na budowle nieobciążone innemi długami, wzniesione na gruntach stanowiących własność dłużnika, oraz czyniące zadość wymaganiom statutu Banku Gospodarstwa Krajowego będzie udzielany, bądź w listach zastawnych i obligacjach budowlanych Banku Gospodarstwa Krajowego, bądź w formie długoterminowych pożyczek w gotówce, które mogą stanowić podkład dla przyszłych emisyj listów zastawnych lub obligacyj budowlanych tego Banku. Pożyczki powyższe nie mogą przekraczać 80% przyjętego przez Bank Gospodarstwa Krajowego szacunku nieruchomości, stanowiącej przedmiot zabezpieczenia, przyczem pożyczki w listach zastawnych muszą się mieścić w 50% tego szacunku.

Kredyt krótkoterminowy, udzielony: na nieruchomości obciążone innemi długami, na budowę domów drewnianych — i na tych domach zabezpieczony, jak również część kredytu krótkoterminowego, przewyższająca 80% szacunku — podlega rozłożeniu na kredyt gotówkowy, amortyzacyjny, który nie będzie mógł stanowić podkładu dla przyszłych emisyj Banku Gospodarstwa Krajowego. To samo dotyczy kredytów, które z jakichkolwiek powodów nie nadają się do konwersji na pożyczki długoterminowe w listach zastawnych, obligacjach budowlanych, lub w gotówce.

Kredyt udzielony na budowę domów drewnianych, lecz zabezpieczony na domach ogniotrwałych, znajdujących się na tych samych lub innych nieruchomościach miejskich—będzie skonwertowany w złotych w złocie w myśl przepisów ust. 2 i 3 niniejszego paragrafu.

Pożyczki w listach zastawnych, obligacjach budowlanych i pożyczki długoterminowe w gotówce, będą udzielane na okres do lat 47; pożyczki gotówkowe amortyzacyjne na domy ogniotrwałe i na domy drewniane, kryte materjałem ogniotrwałym i na tych domach zabezpieczone — na okres do lat 25, licząc od roku dokonania konwersji. Okres amortyzacji tych pożyczek ustala Bank Gospodarstwa Krajowego, w zależności od wysokości pożyczki i trwałości wykonanej budowy. Ustalone przez Bank Gospodarstwa Krajowego plany umorzenia kredytów długoterminowych podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu";

9) § 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Oprocentowanie pożyczek budowlanych będzie wynosiło:

a) przy kredycie krótkoterminowym oraz przy kredycie gotówkowym amortyzacyjnym — 3% w stosunku rocznym, poczynając od 1 stycznia 1933 r.,

b) przy kredycie w listach zastawnych i obligacjach budowlanych—będzie równe oprocentowaniu listów zastawnych i obligacyj budowlanych Banku Gospodarstwa Krajowego; przy kredycie w formie pożyczek długoterminowych w gotówce — będzie wyższe o 1% od oprocentowania listów zastawnych Banku Gospodarstwa Krajowego, przyczem we wszystkich wypadkach w punkcie tym wymienionych, dłużnik pokrywa 3%, a pozostałą część pokrywa za dłużnika Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast";

10) w § 17 dodaje się nowy ustęp 4 w brzmieniu następującem:

„Przy konwersji pożyczek krótkoterminowych na pożyczki długoterminowe w gotówce, suma nominalna tych ostatnich pożyczek równać się będzie sumie pożyczek krótkoterminowych. Gdyby Bank Gospodarstwa Krajowego, na podstawie udzielonych pożyczek długoterminowych w gotówce, emitował następnie listy zastawne, względnie

obligacje budowlane, to papiery te przejmie Państwowy Fundusz Budowlany na pokrycie swych wierzytelności po kursie giełdowym, względnie ustalonym przez Ministra Skarbu a różnicę kursową pokryje Państwowy Fundusz Rozbudowy Miast.";

11) § 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„Termin wykorzystania przez miasto kontyngentu pożyczek budowlanych, przypadającego na poszczególne miasto, ustala się, zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast na 6 miesięcy, licząc od daty wyznaczenia przez Bank Gospodarstwa Krajowego kontyngentu dla danego miasta";

12) w § 21 dodaje się nowy ustęp 2 w brzmieniu następującem:

„Za straty i koszty wymienione w punkcie 5 art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, rozumieć należy te sumy w kapitale i procentach, które, w wyniku prowadzonej przez Bank Gospodarstwa Krajowego egzekucji przeciwko dłużnikom z tytułu udzielonych im krótkoterminowych i długoterminowych pożyczek budowlanych, nie zostały ściągnięte, oraz wszelkie inne nieściągnięte wydatki, związane z zabezpieczeniem i dochodzeniem tych pożyczek.";

13) § 27 p. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„4) zajęte pod parki".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 221. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 7 marca 1933 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Komunikacji i Spraw Wewnętrznych o wyznaczeniu lotnisk i terenów specjalnych w celu przeprowadzania prób w locie oraz określeniu warunków tych prób.

Poz. 222. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 marca 1933 r. o uzupełnieniu listy rzemiosł, zawartej w prawie przemysłowem.

Na podstawie art. 142 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządzam co następuje:

§ 1. Listę rzemiost, objętą art. 142 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), uzupełnia się w następujący sposób:

1) jako nowe rodzaje rzemiosła dodaje się: „brukarstwo (wykładanie dróg i ulic płytami i kostkami kamiennemi, drewnianemi oraz klinkierem)" i „Chemiczne czyszczenie i farbowanie odzieży i skórek futrzanych";

2) wprowadza się:

zamiast „dekarstwo (pokrywanie dachów dachówką, łupkiem)" — „dekarstwo (pokrywanie dachów blachą, dachówką, łupkiem lub papą)", zaś zamiast „rzeźnictwo" „rzeźnictwo i wyrąb mięsa".

§ 2. Postanowienia § 1 stosują się do całego obszaru, na którym obowiązuje rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 223. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Kozielec i o utworzeniu gminy wiejskiej Kozielec w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

Poz. 224. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1933 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Piskarki w powiecie świeckim, województwie pomorskiem.

Poz. 225. Oświadczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 kwietnia 1933 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Prawo o spółkach akcyjnych.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 kwietnia Nr. 76 Rok 1933

Poz. 98. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zatwierdzenia statutu „Zrzeszenia Producentów Spirytusu".

z 3 kwietnia Nr. 77 Rok 1933

Poz. 99. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 20 marca 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Państwowy Monopol Spirytusowy zakupi w ciągu kampanji gorzelniczej 1933/34 r. na cele konsumcyjne (kontyngent zakupu).

Poz. 100. Orzeczenie Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w sprawie zwolnienia od opłat pu-

blicznych umowy o przeniesieniu portfelu ubezpieczeń na życie zawartej między Towarzystwem Ubezpieczeń na życie „Vita i Krakowskie“, Sp. Akc. w Warszawie, a niemieckim zakładem ubezpieczeń „Allianz und Stuttgarter Lebensversicherungsbank Aktiengesellschaft“ w Berlinie.

z 4 kwietnia Nr. 78 Rok 1933

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 marca 1933 r. w sprawie statutu „Polskiego Eksportu Naftowego“.

z 5 kwietnia Nr. 79 Rok 1933

Poz. 102. Instrukcja Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 marca 1933 r. w sprawie komisji dyscyplinarnej i postępowania dyscyplinarnego przeciwko rzecznikom patentowym.

SPROSTOWANIE INSTRUKCJI

z dnia 21 grudnia 1932 r.

wydanej przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli — w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe („Monitor Polski“ z 1933 r. Nr. 21, poz. 28) [1]).

Str. 2, kolumna druga, wiersz 19 od dołu: zamiast „uiścić“ powinno być „uiścić 1%“.

Str. 3, kolumna pierwsza, wiersz 1 od dołu: zamiast „racunkowo“ powinno być „rachunkowo“.

Str. 3, kolumna druga, punkt 2) §-u 15 powinien brzmieć: „2) w razie dozwolenia spłaty ratalnej przez Ministerstwo Skarbu względnie przez izbę skarbową (§ 13); wtedy potrącanie opłaty stemplowej odbywa się w terminach, podanych w decyzji Ministerstwa Skarbu względnie izby skarbowej“.

Str. 3, kolumna druga, wiersz 31 od dołu: zamiast „równie“ powinno być „również“.

Str. 3, kolumna druga, wiersz 19 od dołu: zamiast „podnieść“ powinno być „ponieść“.

Str. 3, kolumna trzecia, wiersz 1 od góry: zamiast „kwestje“ powinno być „kwoty“.

Str. 3, kolumna trzecia, ustęp ostatni §-u 16; zdanie pierwsze powinno brzmieć: „Sposób prowadzenia ewidencji w razie zezwolenia na uiszczanie opłaty ratami (§ 13) ustali Ministerstwo Skarbu względnie izba skarbowa w każdym przypadku poszczególnym“.

Str. 3, kolumna trzecia, wiersz 49 od góry: zamiast „skarbowej“ powinno być „urzędu skarbowego“.

Str. 5, polumna pierwsza, wiersz 48 od góry: zamiast „sygnacjach“ powinno być „asygnacjach“.

Str. 5, kolumna druga, wzór 1, ustęp zaczynający się od wyrazów: „Wysokość opłaty“: zamiast „dodatkiem nadzwyczajnym“: powinno być „dodatkiem:“.

Str. 6, wzór 4: w nagłówku kolumn 6—8 oraz w nagłówku kolumny 8 zamiast „skarbowej“ powinno być „urzędu skarbowego“.

[1]) patrz Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 1 str. 19 z r. 1933.

z 6 kwietnia Nr. 80 Rok 1933

Poz. 103. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 3 stycznia 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o organizacji zarządu dróg wodnych.

Na podstawie art. art. 8 i 10 ustawy z dnia 9 lipca 1919 r. o budowie kanałów żeglowych, tudzież regulacji rzek żeglowych i spławnych (Dz. P. P. P. Nr. 59, poz. 356) w brzmieniu art. art. 5 i 6 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 768), oraz na podstawie art. 6 pkt. c), d) i f) i art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Bezpośredni zarząd śródlądowych dróg wodnych i innych wód, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia, tudzież wykonywanie robót technicznych na tych wodach należy w granicach spraw, przekazanych do zakresu działania Ministra Komunikacji, do państwowych zarządów wodnych. Zarząd Bugu od Buska do ujścia Warężanki sprawuje urząd wojewódzki we Lwowie.

§ 2.

Ustanawia się państwowe zarządy wodne z siedzibą:

1) **w Żywcu:** dla Soły z dopływami, dla Skawy z dopływami i dla budowy zakładu wodnego na Sole w Porąbce;

2) **w Krakowie:** dla Wisły od ujścia Przemszy do ujścia Dunajca, dla Przemszy z dopływami, dla Małej Wisły z dopływami i dla kanału żeglugi na odcinku od Zagłębia Węglowego do Krakowa;

3) **w Tarnowie:** dla Wisły od ujścia Dunajca do ujścia Brnia wraz z Dunajcem poniżej ujścia Łososiny i Nidą od Wiślicy w dół do ujścia jej do Wisły oraz dla Raby poniżej Myślenic z dopływami;

4) **w Nowym Sączu:** dla Dunajca od ujścia Łososiny w górę z dopływami i dla Raby od Myślenic w górę z dopływami;

5) **w Sandomierzu:** dla Wisły od ujścia Brnia do ujścia Kamiennej, dla Sanu poniżej ujścia Bukowej i Wisłoku poniżej Jasła;

6) **w Przemyślu:** dla Sanu powyżej ujścia Wisłoku z dopływami;

7) **w Reszowie:** dla Wisłoku poniżej ujścia Pielnicy, dla Wisłoku od Jasła z dopływami i Sanu od ujścia Wisłoku do ujścia Bukowej;

8) **w Puławach:** dla Wisły od ujścia Kamiennej do ujścia Radomki i dla Wieprza od miejscowości Krasnystaw;

9) **w Warszawie:** dla Wisły od ujścia Radomki do ujścia Bugu i dla Pilicy poniżej miejscowości Koniecpola;

10) **w Wyszkowie:** dla Bugu od granicy województw białostockiego i poleskiego, dla Narwi od ujścia Narewki, dla Narewki od miejscowości Białowieża i dla Pisy;

11) **w Płocku:** dla Wisły od ujścia Bugu do km. 684;

12) **w Toruniu:** dla Wisły od km 684 do km 787 wraz z Drwęcą poniżej mostu kolejowego na linji Iłowo — Działdowo;

13) **w Chełmie:** dla Wisły od km 787 do km 849;

14) **w Tczewie:** dla Wisły od km 849 do km 914 i do sprawowania opieki nad wałami w nizinie Kwidzyńskiej;

15) **w Koninie:** dla Warty od Działoszyna do ujścia Prosny;

16) **w Poznaniu:** dla Warty od ujścia Prosny do granic Państwa i dla Prosny od Kalisza w dół rzeki;

17) **w Czarnkowie:** dla Noteci od granicy Państwa do ujścia Głdy i dla granicznego odcinka Głdy;

18) **w Bydgoszczy:** dla Noteci powyżej ujścia Głdy i dla kanału Bydgoskiego, skanalizowanej Brdy, kanału Górno-Noteckiego z jeziorami i odnogami, stanowiącemi drogi wodne górno-noteckie;

19) **w Augustowie:** dla Niemna od ujścia Szczary w dół do granicy Państwa, Czarnej Hańczy, tudzież kanału Augustowskiego i Biebrzy od miejscowości Ponarlice do ujścia do Narwi;

20) **w Słonimie:** dla Niemna od miejscowości Stołpce do ujścia Szczary i dla Szczary ze spławnemi dopływami;

21) **w Pińsku:** dla Prypeci i jej żeglownych i spławnych dopływów w granicach województwa poleskiego i dla kanału Ogińskiego;

22) **w Łucku:** dla żeglownych i spławnych dopływów Prypeci w granicach województwa wołyńskiego;

23) **w Brześciu n/B.:** dla skanalizowanego Muchawca, dla kanału Królewskiego z kanałami: Białozierskim, Orzechowskim i Turskim, dla Bugu od ujścia Warężanki do granicy województw poleskiego i białostockiego tudzież dla Leśnej od rzeki Leśnej Lewej, dla Leśnej Lewej od miejscowości Wola;

24) **w Stryju:** dla Stryja i Świcy z dopływami oraz dla Dniestru od ujścia Świcy w górę wraz z dopływami;

25) **w Stanisławowie:** dla Dniestru od ujścia Świcy do granicy Państwa z Łomnicą i jej dopływami, obiema Bystrzycami i ich dopływami;

26) **w Kołomyji:** dla Prutu i Czeremoszu z dopływami;

27) **w Wilnie:** dla Dźwiny i Wilji z ich spławnemi dopływami oraz dla Mereczanki.

§ 3.

Do państwowych zarządów wodnych należą sprawy następujące:

A. **W dziale Administracyjnym:**

1) wykonywanie czynności technicznych i administracyjnych w zakresie żeglugi i spławu, stosownie do przepisów o żegludze i spławie, tudzież współdziałanie z władzami wodnemi w zakresie prawa wodnego;

2) czynności służby hydrograficznej;

3) wydawanie dokumentów podróży dla tratew i patentów retmańskich;

4) rejestracja statków i łodzi oraz wzorcowanie statków;

5) nadzór nad przestrzeganiem przepisów o żegludze i spławie, tudzież nad statkami, łodziami i tratwami;

6) wymiar opłat od statków, tratew i spustu drzewa luźnego oraz opłat za specjalne świadczenia na wodach publicznych śródlądowych.

B. **W dziale budowlanym:**

1) bezpośredni zarząd majątkiem ruchomym i nieruchomym i ewidencja tego majątku;

2) wykonywanie pomiarów i opracowywanie projektów szczegółowych i kosztorysów w ramach programu, zatwierdzonego przez Ministerstwo;

3) wykonywanie robót budowlanych na podstawie zatwierdzonych projektów;

4) zakup materjałów w granicach przyznanych kredytów;

5) zarząd taborem i warsztatami reparacyjnemi;

6) opieka nad nurtem, tyczenie, czyszczenie i oświetlanie nurtów;

7) nadzór nad podwładnym personelem;

8) udzielanie urlopów personelowi w granicach ogólnych upoważnień;

9) wykonywanie innych czynności, zleconych przez władze.

§ 4.

Państwowe zarządy wodne podlegają wojewodom, a mianowicie:

1) państwowe zarządy wodne: w Żywcu, w Krakowie, w Nowym Sączu, w Tarnowie, w Sandomierzu — wojewodzie **krakowskiemu;**

2) państwowe zarządy wodne: w Przemyślu i w Rzeszowie — wojewodzie **lwowskiemu,** który pozatem sprawuje bezpośredni zarząd Bugu od Buska do ujścia Warężanki;

3) państwowe zarządy wodne: w Puławach, w Warszawie, w Wyszkowie, w Płocku — wojewodzie **warszawskiemu;**

4) państwowe zarządy wodne: w Toruniu, w Chełmnie, w Tczewie — wojewodzie **pomorskiemu;**

5)) państwowe zarządy wodne: w Koninie, w Poznaniu, w Czarnkowie i w Bydgoszczy—wojewodzie **poznańskiemu;**

6) państwowe zarządy wodne: w Augustowie, w Słonimie, w Pińsku, w Łucku i w Brześciu n/B. — wojewodzie **poleskiemu;**

7) państwowe zarządy wodne: w Stryju, w Stanisławowie i w Kołomyji — wojewodzie **stanisławowskiemu;**

8) państwowy zarząd wodny w Wilnie — wojewodzie **wileńskiemu.**

Wymienieni w ust. 1 wojewodowie w sprawach prac, które mają być przedsiębrane na obszarach innych województw, porozumiewają się uprzednio z wojewodami, którym obszary te podlegają.

§ 5.

Do zakresu działania urzędów wojewódzkich (§ 4 ust. 1) należą sprawy następujące:

A. **W dziale administracyjnym:**

1) inspekcja nurtu żeglugi i spławu oraz rejestracja statków na podległym obszarze;

2) wydawanie patentów statkowych i żeglarskich;

3) czynności służby hydrograficznej, stosownie do obowiązujących instrukcyj;

4) sygnalizacje stanów wód i pochodów lodów;

5) nadzór nad gospodarką podległych państwowych zarządów wodnych;

6) współpraca z odpowiedniemi organami w sprawach meljoracji, kanalizacji i wodociągów

B. **W dziale budowlanym:**

1) zarząd majątkiem ruchomym i nieruchomym i jego ewidencja;

2) opracowywanie generalnych i szczegółowych projektów dróg wodnych i przedkładanie ich Ministrowi Komunikacji do zatwierdzenia;

3) opracowywanie projektów portów, zimowisk i innych urządzeń pomocniczych dla żeglugi;

4) prowadzenie studjów i opracowywanie projektów, obejmujących uporządkowanie stosunków wodnych poszczególnych systemów rzecznych;

5) zatwierdzanie szczegółowych kosztorysów nowych budowli w granicach programu robót, zatwierdzonego przez Ministra Komunikacji, oraz projektów i kosztorysów robót konserwacyjnych w granicach budżetu;

6) ogłaszanie i przeprowadzanie przetargów oraz zawieranie umów na dostawę materjałów budowlanych;

7) utrzymywanie należytej głębokości nurtu celem niesienia doraźnej pomocy żegludze;

8) przeprowadzanie kontroli budowlanej i odbiór robót wykonanych przez państwowe zarządy wodne;

9) sprawdzanie rachunków i należności oraz ich asygnowanie.

§ 6.

Inspekcje żeglugi i taboru, przydzielonego państwowym zarządom wodnym, sprawować będą inspektorzy, wyznaczeni przez Ministra Komunikacji z pośród personelu Biura Dróg Wodnych Ministerstwa Komunikacji.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

---

z 7 kwietnia Nr. 81 Rok 1933

Poz. 104. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalającej warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1933/34 na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego.

z 8 kwietnia Nr. 82 Rok 1933

10 kwietnia Nr. 83 Rok 1933

Poz. 105. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 kwietnia 1933 r. o wydzieleniu m. Zgierza w powiecie łódzkim, województwie łódzkiem, z łódzkiego powiatowego związku komunalnego.

z 11 kwietnia Nr. 84 Rok 1933

Poz. 106. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 31 marca 1933 r. Nr. D. IV. 7391/1/33 w sprawie zagranicznych klubów automobilowych.

z 12 kwietnia Nr. 85 Rok 1933

Poz. 107. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa pod budowę trójkąta do obracania parowozów na stacji kolejowej Kowel.

z 13 kwietnia Nr. 86 Rok 1933

z 14 kwietnia Nr. 87 Rok 1933

z 15 kwietnia Nr. 88 Rok 1933

Poz. 108. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 kwietnia 1933 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntu na rzecz Skarbu Państwa pod budowę koszar na kolei wąskotorowej Nałęczów — Opole.

III.

Przedruki z innych wydawnictw.

Odpis.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. I. 3891/L/33.
Warszawa,
dn. 8 kwietnia 1933 r.

Nowelizacja ustawy o odbudowie.

Do

Pana Wojewody (wszystkich, z wyjątkiem Poznańskiego i Śląskiego).

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, wślad okólnika z dn. 16 stycznia 1933 r. L. D. I. 369/L/33, że projekt noweli do ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492) został uchwalony przez ciała ustawodawcze i będzie w niedługim czasie ogłoszony w Dzienniku Ustaw [1]).

Nowela zawiera dwa doniosłe postanowienia, a mianowicie:

1. umorzenie pewnej kategorji pożyczek.
2. skreślenie art. 9.

Ad. 1. W myśl art. 1 ulegają umorzeniu pożyczki udzielone w wysokości nieprzewyższającej 1000 zł., a użyte przez dłużnika w sposób celowy.

Z powyższego postanowienia wypływają następujące konsekwencje:

a) umorzenie następuje z mocy samej ustawy, bez potrzeby wnoszenia prośby przez dłużnika;

b) umorzeniu podlegają pożyczki, których pierwotna wysokość nie przekraczała kwoty 1000 zł. Jeżeli udzielona pożyczka wynosiła początkowo ponad 1000 zł., a zmniejszyła się poniżej 1000 zł wskutek częściowej spłaty, reszta pożyczki nie podlega umorzeniu z mocy ustawy na podstawie art. 1, jednak może być umorzona w całości lub części w prawidłowym trybie postępowania stosownie do art. 11. Jeżeli ten sam poszkodowany otrzymał dwie lub więcej pożyczek, bierze się pod uwagę sumę wszystkich pożyczek i stosownie do tego, czy suma pożyczek jest niższą od 1000 zł., czy też wyższą, ma zastosowanie art. 1 noweli, albo też art. 11 ustawy;

c) niezbędnym warunkiem umorzenia pożyczki jest, by została użyta celowo, to znaczy, zgodnie z jej przeznaczeniem, na odbudowę zniszczonego budynku, tudzież by odbudowa została przeprowadzona lub przynajmniej przygotowana w granicach wypłaconej pożyczki.

Celowe użycie pożyczki może być stwierdzone na podstawie materjałów, znajdujących się już w aktach Starostwa, albo też na podstawie zaświadczenia urzędu gminnego. Sprawdzanie celowości użycia pożyczki przez komisyjne objazdy referentów jest wykluczona, co zresztą Ministerstwo oznajmiło już reskryptem z dnia 17 marca 1933 r. L. D. I. 3064/L/33.

Ad. 2. Skreślenie postanowienia art. 9 ustawy pociągnie za sobą automatycznie uchylenie § 5 rozp. z 20/5.1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 436, tudzież § 2 i ustępu pierwszego § 3 rozp. z 4/9.1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 718, a pozostanie w mocy ustęp drugi § 3 ostatniego rozporządzenia odnośnie pożyczek przewyższających 1000 zł.

W sprawach, w których nastąpiło już częściowo, albo całkowite umorzenie pożyczki w trybie dotychczasowym z uwzględnieniem przepisu art. 9, t. j. przy utrzymaniu w mocy obowiązku dłużnika spłacenia reszty pożyczki w wysokości otrzymanej poprzednio zapomogi bezzwrotnej — Państwowy Bank Rolny wprowadził na konta dłużników owe kwoty jako przypadające do zwrotu. Obecnie Ministerstwo, opierając się na art. 2 pkt. 1 noweli, upoważnia Państwowy Bank Rolny do skreślenia z kont dłużników odnośnych pozycyj długu.

W celu przyspieszenia akcji umorzeniowej, opartej na postanowieniach noweli i uproszczenia toku postępowania, Ministerstwo, po porozumieniu się z Państwowym Bankiem Rolnym, zarządza co następuje:

I. Odnośnie pożyczek nieprzewyższających 1000 zł.

Właściwe Oddziały Banku przystąpią niezwłocznie do sporządzenia wykazów (spisów) dłużników funduszu odbudowy według załączonego wzoru w trzech egzemplarzach, z których po dwa roześlą Starostwom.

Pożądane jest, aby dłużnicy byli w wykazach zgrupowani gminami tak, iżby każda gmina stanowiła dla siebie oddzielny wykaz. Również byłoby wskazane, aby omawiane wykazy były rozsyłane w miarę ich sporządzania.

Starostowie, otrzymawszy takie wykazy, również niezwłocznie przystępują do stwierdzania celowości użycia pożyczek, udzielonych w swoim czasie tej kategorji dłużników. Stwierdzenie to winno być dokonane bądź na podstawie zaświadczeń urzędów gminnych, bądź też na podstawie danych posiadanych przez referaty odbudowy Starostw (np. otrzymanych w związku z realizacją drugich rat pożyczek, w związku z ubieganiem się w latach poprzednich o umorzenie i t. d.).

W celu uzyskania stwierdzenia celowości użycia pożyczki przesyła Starostwo urzędowi gminnemu oba egzemplarze wykazu dłużników,

[1]) patrz Dz. U. R. P. Nr. 25 z r. 1933, poz. 206 (przedruk w numerze niniejszym).

zamieszkałych w danej gminie, z pouczeniem o obowiązku sprawdzenia sposobu celowego użycia i odpowiedzialności za fałszywe poświadczenie, tudzież o **bezpłatnym** charakterze tej czynności.

Urząd gminny stwierdza celowość użycia pożyczki bądź to w uwadze przy odnośnej pozycji wykazu bądź też na końcu wykazu zamieszcza ogólną klauzulę tej treści: „Stwierdza się, że wymienieni w niniejszym wykazie pod 1... (albo do 1.... do 1....) dłużnicy użyli celowo udzielone im pożyczki na odbudowę". Tego rodzaju klauzula względnie adnotacja w uwadze, winna być zamieszczona na obu egzemplarzach wykazu, zaopatrzona pieczęcią urzędu gminnego i podpisem zwierzchności gminnej a oba egzemplarze wykazów winny być zwrócone Starostwom do dni 14. Starostwo zaopatruje ze swej strony wykazy klauzulą: „Wobec zachodzących warunków art. 1 ustawy z dnia . . . . . Dz. U. Nr. . . . ., poz. . . . uznaje się pożyczki wymienione pod 1. . . od — do) jako umorzone z mocy samego prawa". Klauzula winna być zaopatrzona pieczęcią Starostwa i podpisem starosty. Jeden egzemplarz każdego wykazu zatrzymuje Starostwo dla własnych aktów, a drugi zwraca właściwemu Oddziałowi Banku. Równocześnie przeciw dłużnikom, w odniesieniu do których zostanie stwierdzone niecelowe użycie pożyczek, winno Starostwo wdrożyć postępowanie w trybie art. 7-go ustawy z dn. 6.V.24 r., podając jednocześnie nazwiska tych dłużników do wiadomości właściwego Oddziału Banku. Wykazy dłużników, zaopatrzone we właściwą klauzulę winni Starostowie odsyłać Oddziałom Banku w miarę ich załatwienia, najpóźniej jednak do dnia 1 września 1933 r.

II. Odnośnie pożyczek powyżej 1000 zł.

Właściwe Oddziały Banku sporządzą analogiczne wykazy z podziałem na gminy w czterech egzemplarzach, z których trzy przesyłają do Starostw. Wykazy te posłużą Starostwom jako materjał do indywidualnego zbadania stanu majątkowego poszczególnych dłużników, a w razie dojścia do przekonania, iż stan majątkowy tych dłużników wymaga całkowitego lub częściowego umorzenia długu, wystąpią **z urzędu** (w ten sposób wykazy te zastąpią podania, które musieliby składać dłużnicy) za pośrednictwem Komisyj Powiatowych do Wojewódzkich Komisyj w trybie art. 10 i 11 ustawy z dnia 6.V.24 r. Materjał umorzeniowy winien być badany przez właściwe Komisje w miarę jego opracowywania tak, iżby w ten sposób uniknąć zaległości i całą akcję umorzeniową przeprowadzić sprawnie i w krótkim terminie. Należy tak rozłożyć plan pracy obu Komisyj, aby właściwe Oddziały Banku najpóźniej w terminie do dnia 1 października 1933 r. otrzymały z powrotem, ale już z Urzędów Wojewódzkich, swoje wykazy (po jednym egzemplarzu), w których będzie należycie stwierdzone (w rubryce uwagi) obok nazwiska każdego dłużnika, któremu z tych dłużników została pożyczka umorzona i w jakiej wysokości (czy całkowicie, czy też częściowo, a więc w ilu procentach), oraz któremu z nich odmówiono. Nadmienia się, że Starostwa (za pośrednictwem Komisyj Powiatowych) winny przedłożyć Komisjom Wojewódzkim do decyzji także sprawy tych dłużników, którym uznają za wskazane odmówić umorzenia ich długu, gdyż ostateczna decyzja w tej mierze należy do Komisji Wojewódzkiej. W ten sposób będzie przeprowadzona z urzędu jednorazowo akcja umorzeniowa. Da to możność Bankowi już w najbliższym terminie dnia 1 grudnia 1933 r. przystąpić do ściągania rat pożyczek od dłużników, którzy zostaną bądź uznani za zdolnych do całkowitego uiszczenia długu, bądź też, którym został ten dług umorzony częściowo. Dodać należy, że w odniesieniu do dłużników, których pierwotna wysokość zadłużenia przekracza tysiąc złotych, Oddziały Banku sporządzą wykazy wszystkich dłużników (oczywiście za wyjątkiem tych, od których są ściągane pożyczki przymusowo z art. 7-go), t. zn. i tych, którym zostały umorzone tylko częściowo w trybie poprzednim pożyczki, lub też których podania zostały wówczas załatwione odmownie. Tak liberalna procedura będzie miała jednak ten skutek, iż wszelkie późniejsze podania o umorzenie nie będą uwzględniane.

Z wydaniem niniejszej instrukcji tracą moc ustępy IV i VI okólnika b. Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 30 maja 1928 r. L. II. 1410/28, tudzież okólniki tegoż Ministerstwa z dnia 12 września 1928 r. L. VIII. 3159/28 i z dnia 16 grudnia 1930 r. L. VIII. 3891/30.

Ministerstwo Skarbu zaznacza nakoniec, że wobec jasnej treści ustawy i niniejszej instrukcji nie będzie wydane żadne rozporządzenie wykonawcze.

1 załącznik
(Nr. GL 3 c—4/3)

WYKAZ

dłużników w pow........................którzy otrzymali pożyczki z fund. odbudowy w wysokości do zł. 1000

L. p.	Nr. poż.	Nazwisko i imię	Miejsce zamieszkania		Pierwotna wysokość pożyczki	Suma długu kapitałowego spłacona lub umorzona	Pozostaje do umorzenia		Uwagi
			wieś	gmina			długu kapitałowego	niezwróconego dodatku admin.	

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

75.

Okólnik Nr. 33

z dnia 31 marca 1933 r.

(GB. 14/6) o zaliczkach na uposażenia.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Pan Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu — okólnikiem z dnia 22 marca 1933 r. Nr. 9 zarządził, co następuje:

Bezpośrednie władze służbowe po otrzymaniu prośby o zaliczkę winny zgodnie z p. III okólnika z 4.V.1931 r. Nr. 30 (ok. M. S. Wewn. z 12.V. 1931 r. Nr. 81 Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, poz. 128) zwracać szczególną uwagę, by okoliczności, uzasadniające przyznanie zaliczki i jej wysokości były udowodnione w sposób nienasuwający wątpliwości. Prośby, bez odpowiednio wiarygodnego udokumentowania, nie powinny być przez te władze wogóle rozpatrywane, lecz zwracane bez rozpatrzenia, względnie do uzupełnienia według wymogów zarządzenia.

Ponadto zwracać należy szczególną uwagę na to, by zaliczki zwrotne były przyznawane jedynie w wyjątkowych wypadkach i tylko wtedy, jeżeli istnieje pewność racjonalnego użycia zaliczki.

Zaliczka użyta w sposób nieodpowiedni znacznie pogarsza sytuację finansową danego funkcjonarjusza, obciążając jego uposażenie w ciągu dłuższego okresu czasu.

Powyższe podaje Ministerstwo do wiadomości i stosowania.

76.

Okólnik Nr. 34

z dnia 8 kwietnia 1933 r.

(GB. 14/3/7) o utworzeniu w urzędach wojewódzkich jednego funduszu zaliczkowego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W swoim czasie w urzędach wojewódzkich (Komisarjacie Rządu m. st. Warszawy) utworzone zostały dwa odrębne fundusze zaliczkowe na uposażenia: jeden dla funkcjonarjuszów działu b. Ministerstwa Robót Publicznych, drugi dla funkcjonarjuszów pozostałych działów.

W związku ze zniesieniem Ministerstwa Robót Publicznych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych prosi Panów o zarządzenie:

1) wydzielenia z funduszu zaliczkowego po b. Min. Rob. Publ. stosunkowej części (w stosunku do sumy uposażeń), przypadającej na funkcjonarjuszów, którzy przeszli do okręgowych urzędów ziemskich i przekazania tej części funduszu właściwemu Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu z równoczesnem zawiadomieniem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych o wysokości przekazanej kwoty;

2) włączenia pozostałej części tego funduszu do funduszu zaliczkowego, który przeznaczony był dotąd na zaliczki dla innych funkcjonarjuszów.

W ten sposób utworzony zostanie w urzędach wojewódzkich (Komisarjacie Rządu) **jeden ogólny fundusz zaliczkowy,** z którego korzystać będą mogli wszyscy uprawnieni — podlegli Panom funkcjonarjusze w urzędach wojewódzkich i starostwach.

Pismo niniejsze ma związek z okólnikiem Nr. 224 z 21.XII.1927 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1651).

77.

Okólnik Nr. 35

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

(SS. 42/7/2) o uposażeniu dyrektorów i pracowników szpitali komunalnych oraz pracowników związków międzykomunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody w Katowicach) oraz do Pana Prezydenta m. st. Warszawy.

W związku ze zmianami, które wprowadziła do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) ustawa z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 345) wyłoniło się zagadnienie czy mogą być wypłacane lekarzom i pracownikom szpitali utrzymywanych przez związki komunalne dodatki na podstawie art. 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zgodnie z zasadą „lex posterior derogat priori" należy uznać, że obowiązuje przepis § 1 ust. ostatni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia w brzmieniu ustalonem cytowaną ustawą z dnia 15 marca 1932 r. a mianowicie, że poza dodatkami przewidzianemi w tem rozporządzeniu żadne inne dodatki nie mogą być wypłacane, a zatem i dodatki przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.

Niemniej jednak, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że zarządy związków komunalnych mogą przyznawać lekarzom i pracowni-

kom szpitali, utrzymywanych przez związki komunalne remuneracje bądź to za wykonywanie pracy specjalnej, bądź to za nadliczbowe godziny pracy.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 ma zastosowanie do pracowników związków międzykomunalnych, ale jedynie tylko posiadających osobowość prawno-publiczną. Zgodnie bowiem z art. 13 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o związkach międzykomunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 389) i § 20 rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 469) do pracowników tych mają zastosowanie przepisy o prawach i obowiązkach pracowników związków komunalnych, wchodzących do danego związku międzykomunalnego, o ile miejscowy statut inaczej nie stanowi. Natomiast niema podstawy do stosowania przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. do pracowników związków międzykomunalnych nieposiadających charakteru korporacji prawa publicznego, związki takie bowiem nie są związkami samorządu terytorjalnego, do którego jedynie stosują się przepisy tego rozporządzenia.

78.

Okólnik Nr. 36

z dnia 11 kwietnia 1933 r.

(SS. 114/64/7) o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

Panów Wojewodów województw centralnych i wschodnich.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546) zakłady pracy związków komunalnych winny zabezpieczać swych robotników na wypadek bezrobocia bądź w Funduszu Bezrobocia, bądź też we własnym zakresie na mocy specjalnych statutów, o ile statutem takim zapewniają zwalnianym robotnikom możność otrzymywania świadczeń niemniej korzystnych niż świadczenia z Funduszu Bezrobocia. Nie podlegają natomiast zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia ani z Funduszu Bezrobocia, ani we własnym zakresie na mocy miejscowego statutu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, robotnicy, którzy już nabyli uprawnienia do świadczeń z tytułu ubezpieczenia emerytalnego lub do otrzymania odprawy (niemniej korzystnej niż świadczenia z Funduszu Bezrobocia) oraz robotnicy wymienieni w § 3 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Ponieważ § 22 wzorowego statutu emerytalnego zaleconego przez M-stwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 148 z dnia 18.VII.1929 r., uzupełnionego okólnikiem Nr. 87 z dn. 4.VI.1930 roku przewiduje poza świadczeniami emerytalnemi — trzymiesięczną odprawę w razie rozwiązania umowy o pracę bez winy pracownika po roku służby, a więc świadczenie nie niższe aniżeli zapewnione przez Fundusz Bezrobocia, robotnicy przeto ubezpieczeni w miejscowych funduszach emerytalnych nie podlegają po roku pracy obowiązkowi ubezpieczenia w Funduszu Bezrobocia.

Dopóki jednak robotnik nie nabędzie prawa do jednorazowej odprawy na podstawie § 22 statutu emerytalnego, winien on być ubezpieczony w Funduszu Bezrobocia narówni z innymi robotnikami nieubezpieczonymi w miejscowym Funduszu Emerytalnym. Z chwilą zaś nabycia uprawnień do wspomnianej wyżej odprawy robotnik taki winien być wykreślony z listy robotników ubezpieczonych w Funduszu Bezrobocia.

W związku z tem związki komunalne muszą podawać do wiadomości właściwych zarządów obwodowych Funduszu Bezrobocia nazwiska tych robotników, którzy byli zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia i za których opłacane były do Funduszu Bezrobocia wkładki, a którzy wskutek nabycia praw do emerytury, bądź odprawy, przestali w myśl § 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia Rady Ministrów, podlegać obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia. Robotników zaś, którzy nie nabyli praw emerytalnych lub odpraw na podstawie statutów emerytalnych, o czem była mowa wyżej winni być zgodnie z omawianem rozporządzeniem Rady Ministrów ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia lub we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór M-stwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes robotników. Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie czy to w miejscowych funduszach emerytalnych czy też w miejscowych funduszach bezrobocia należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik ów już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej postawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Min. Spr. Wewn. w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie

M-stwa Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie M-stwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5.

STATUT

zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników w zakładach pracy związku komunalnego . . . .

§ 1.

Uprawnienia na wypadek bezrobocia, określone niniejszym statutem, przysługują robotnikom podlegającym w myśl ustaw i rozp. podanych w obwieszczeniu Min. Pracy i Op. Społ. z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58/32, poz. 555) i rozp. Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. ogłoszonego w Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546 z tytułu zatrudnienia w zakładach pracy . . . ., obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, którzy nie zostaną zabezpieczeni w Funduszu Bezrobocia. Ubezpieczeniu według niniejszego nie podlegają . . . . . .

§ 2.

Świadczenia na wypadek bezrobocia przysługują robotnikowi, jeśli odpowiada następującym warunkom:

a) jeśli został zwolniony z pracy wskutek redukcji, lub z powodu przedłużającej się choroby, albo też z powodów, które dają robotnikowi prawo rozwiązania umowy bez wypowiedzenia;

b) jeśli podlegał obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia co najmniej przez 26 tygodni w okresie 12 miesięcy przed dniem zgłoszenia prawa do zasiłków — w zakładzie, lub kilku zakładach pracy, ... Bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w zakładzie pracy, objętym obowiązkiem zabezpieczenia w Funduszu Bezrobocia, zaś później lub wcześniej objętym zabezpieczeniem we własnym zakresie, a także bezrobotnemu, który pozostawał w stosunku najmu pracy w różnych zakładach, zabezpieczających robotników we własnym zakresie, zalicza się czas zatrudnienia we wszystkich wymienionych zakładach pracy do czasokresu wymienionego powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu;

Czas spędzony w służbie wojskowej oraz czas choroby stanowią przerwy, o które przedłuża się 12 mies. okres czasu, wspomniany powyżej w ustępie 1-ym niniejszego punktu;

c) jeśli zarejestruje się jako bezrobotny w P. U. P. P. i w okresie 10 dni od daty zarejestrowania się w P. U. P. P. nie otrzyma zatrudnienia;

d) jeśli praca zarobkowa jest głównym środkiem utrzymania robotnika i jego rodziny;

e) jeśli ubiegający się o zasiłek robotnik przedstawi następujące dokumenty:

1) przy pierwszej wypłacie zasiłku — zaświadczenie P. U. P. P., że został zarejestrowany w tym urzędzie przed 10-ciu dniami i odpowiednia praca nie została mu zaofiarowana, a przy każdej następnej wypłacie, zaświadczenie P. U. P. P. z datą danego tygodnia, że jest nadal bezrobotnym,

2) dowód osobisty, wzgl. inne dokumenty, stwierdzające dostatecznie tożsamość osoby zgłaszającej się o zasiłek,

3) potwierdzony przez właściciela lub rządcę domu wykaz osób utrzymywanych przez niego oraz zaświadczenie, że głównem źródłem utrzymania bezrobotnego jest praca najemna, przyczem zgodność zaświadczenia oraz podpisu osoby potwierdzającej powinna być zaświadczona przez właściwy organ Policji Państwowej.

§ 3.

Wykluczeni od prawa do zasiłku są bezrobotni:

a) w czasie pobierania zasiłków przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, jeśli bezrobotny jest nadal niezdolny do pracy i z tego powodu nie może być zarejestrowany w P. U. P. P.;

b) wskutek strajku, podczas jego trwania;

c) zwolnieni z pracy wskutek okoliczności, które w myśl obowiązującego regulaminu pracy powodują karne rozwiązanie umowy;

d) robotnicy, którzy samowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązali stosunek najmu pracy.

§ 4.

Prawo do zasiłku trwa w ciągu jednego roku najwyżej przez okres 13-tu tygodni. Okres ten może być przedłużony przez Radę Miejską lub Sejmik Powiatowy do normy stosowanej na danym obszarze i w danym czasie przez Fundusz Bezrobocia.

W okresie jednego roku, w którym bezrobotny ma prawo do pobierania zasiłków należy zastosować przerwy w wypłatach na czas, w którym uprawniony został zatrudniony, względnie stał się niezdolnym do pracy wskutek choroby, lub inwalidztwa.

§ 5.

Prawo do zasiłku rozpoczyna się:

a) dla robotników zwolnionych po upływie 2-tygodniowego wypowiedzenia umowy, lub wskutek przedłużającej się choroby — z dniem 11-ym od daty zarejestrowania się bezrobotnego w P. U. P. P.;
b) dla robotników zwolnionych z 2-tygodniowem odszkodowaniem najpóźniej od dnia następującego po ukończeniu 2-tygodniowego okresu, o ile od daty zarejestrowania się robotnika w P. U. P. P. upłynęło do tego terminu 10 dni;
c) w razie przerw przewidzianych w § 3 wznowienie wypłat zasiłków następuje z dniem 11-ym od daty ponownego zarejestrowania się w P. U. P. P., za wyjątkiem przerw, spowodowanych chorobą, względnie niezdolnością do pracy lub zatrudnieniem trwającem krócej niż 10 dni, po upływie których prawo do zasiłku wznawia się bez okresu 10-dniowego wyczekiwania.

§ 6.

Zasiłek dla bezrobotnych składa się z zasiłku zasadniczego i zasiłku rodzinnego.

Zasiłek zasadniczy wynosi 30% podstawy wymiaru zasiłku. Dodatek rodzinny wynosi:

5% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 1 — 2 osób,

10% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z 3 — 5 osób,

20% podstawy wymiaru zasiłku dla bezrobotnego, obarczonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób.

Zasiłki nie podlegają zajęciu sądowemu ani administracyjnemu.

Podstawą wymiaru zasilku dla uprawnionego do niego robotnika stanowi przeciętny dzienny zarobek w podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia ostatnich 13-u tygodniach, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek.

Dla otrzymania przeciętnego zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia zasiłku dla robotnika, dzieli się sumę zarobków, wypłaconych robotnikowi w ciągu ostatnich 13-u tygodni, przepracowanych przed dniem zgłoszenia się o zasiłek, a podlegających zaliczeniu do zabezpieczenia, bez jakichkolwiek potrąceń, przez liczbę dni, za które zarobki te zostały wypłacone. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 złotych — wówczas zasiłek oblicza się od 6 złotych.

Przy zmniejszeniu czasu pracy do kilku godzin dziennie należy obliczać dniówkę przez podzielenie faktycznego zarobku za ostatni okres płatniczy przez ilość przepracowanych godzin, następnie pomnożyć przez 46 i podzielić przez 6.

Obliczony w powyższy sposób zasiłek przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień tygodnia za wyjątkiem niedziel.

§ 7.

Do członków rodziny, których uwzględnia się przy ustaleniu wysokości zasiłku, wlicza się:

a) żonę niezarobkującą, względnie męża niezarobkującego przy zarobkującej żonie;
b) dzieci i pasierbów w wieku do lat 16-u życia, oraz ponad 16-ie lat życia, o ile są niezdolne do zarobkowania;
c) dzieci i pasierbów od 16 do 18 lat, o ile kształcą się w średnich zakładach naukowych, ogólnokształcących i zawodowych;
d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

§ 8.

Zasiłki wpłaca się co tydzień. w terminach, które zarząd zakładu powinien podać do wiadomości zainteresowanych.

§ 9.

Prawo do zasiłku ustaje:

a) po upływie okresu określonego w § 4;
b) z dniem, w którym bezrobotny otrzymał pracę i przez zatrudnienie ponowne w tem samem, lub innem przedsiębiorstwie nabył nowe prawo do zasiłków na wypadek bezrobocia;
c) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, wskazanej mu przez państwowy urząd pośrednictwa pracy na warunkach w danej miejscowości ogólnie przyjętych, z wyjątkiem, jeżeli odmówi przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem, lub lokautem. Praca winna być uważana za odpowiednią, o ile odpowiada zdolnościom fizycznym bezrobotnego, nie jest niebezpieczna ani dla jego zdrowia, ani moralności, jeżeli jest opłacana wystarczająco wedle przyjętych w danej miejscowości norm i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej;
d) jeśli bezrobotny nie przyjmie ofiarowanej mu pracy w innej miejscowości, aczkolwiek ofiarowano mu tam mieszkanie;
e) na skutek decyzji zarządu związku komunalnego, o ile bezrobotny nie zachowuje przepisów zawartych w niniejszym statucie.

§ 10.

Na pokrycie świadczeń wynikających z przepisów niniejszego statutu potrąca się z zarobków robotniczych $\frac{1}{2}$%; $1\frac{1}{2}$% zaś dopłaca zakład pracy z funduszów własnych. Potrącenie należy uskuteczniać przy każdorazowej wypłacie zarobków, nie potrącone wkładki z zarobków robotniczych nie mogą być potrącane przy wypłacie następnej.

79.

Okólnik Nr. 37

z dnia 14 kwietnia 1933 r.

(SF. 20/61/1) o dodatkach na mieszkanie dla nauczycieli szkół powszechnych.

Do

P. P. Wojewodów.

Według § 2 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 11 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 197) gminy mają obowiązek wypłacania nauczycielom szkół powszechnych dodatku na mieszkanie w przypadkach, gdy nie mogą im dostarczyć mieszkania w naturze lub też jeżeli nauczyciel nie przyjmie mieszkania, zaofiarowanego mu w budynku, nieprzeznaczonym na cele szkolne. W razie niewypłacenia dodatku w przepisanym terminie dodatek ten wypłaca kasa urzędu skarbowego z sum komunalnych właściwej gminy.

Powyższy tryb wypłacania dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych okazał się niewłaściwym, często się bowiem zdarza, że nauczyciele otrzymują dodatek ten z opóźnieniem lub nie otrzymują go wcale, gdy gmina nie wypłaca dodatku z własnych funduszów, zaś sumy komunalne tej gminy, będące na ten cel w dyspozycji urzędu skarbowego, nie starczają na pokrycie takiego wydatku. Poza tem określony wyżej sposób wypłaty dodatku na mieszkanie nauczycielom szkół powszechnych wprowadza pewną zależność nauczycieli od zarządu gminy, co wywołuje niezadowolenie w sferach nauczycielskich.

W związku z powyższem projektowana jest zmiana dotychczasowego systemu wypłaty dodatku, a to przez zmianę wymienionego we wstępie rozporządzenia w tym kierunku, aby w przypadkach niedostarczenia mieszkania w naturze, dodatek mieszkaniowy wypłacały nauczycielom urzędy skarbowe z sum komunalnych odnośnych gmin, przyczem — w razie niewystarczalności tych sum komunalnych — mają one być dopełniane przez odpowiednie dopłaty odnośnych gmin.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o zawiadomienie o powyższem zarządów gmin oraz władz nadzorczych nad niemi, jak również o polecenie wydziałom powiatowym, aby dopilnowały wstawienia przez gminy, których budżety podlegają zatwierdzeniu wydziału powiatowego, dostatecznych kredytów do ich budżetów na pokrycie wydatku na dodatek mieszkaniowy dla nauczycieli, przyczem—o ile w gminach wiejskich wydatek ten nie znajdzie pokrycia w ogólnych dochodach gminnych łącznie z podatkiem wyrównawczym, niedobór powinien uzupełnić powiatowy związek komunalny na podstawie art. 34 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

W gminach, które zalegają z wypłatą dodatków na mieszkanie dla nauczycieli, zaległości te powinny być wyrównane najpóźniej do końca roku budżetowego 1933/34.

80.

Okólnik Nr. 38

z dnia 15 kwietnia 1933 r.

(BB. 3-8-47) w sprawie nadsyłania zapotrzebowań kredytów budowlanych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

B. Ministerstwo Robót Publicznych rozporządzeniem z dn. 19.XI.1930 r. Nr. III-7977 poleciło przedkładać miesięcznie zapotrzebowania kredytów budowlanych.

W sprawie tych zapotrzebowań Min. Komunikacji również wydało rozporządzenie dn. 18 VIII.1932 r. Nr. F. B. R. 23/29/33.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o zarządzenie nadsyłania od dnia 1.IV.33 r. M-stwu Spraw Wewnętrznych (Departament. Techniczno-Budowlanemu) zapotrzebowań na miesięczne kredyty techniczno-budowlane przed dniem 15 każdego miesiąca na miesiąc następny.

Zapotrzebowania mogą dotyczyć tylko tych kredytów, które zostały przyznane dla danego województwa, w/g następujących pozycyj budżetowych:

1) **w budżecie zwyczajnym:**

dz. 3 § 10 p. 1 — zarząd gmachów państwowych — wydatki osobowe
dz. 3 § 10 p. 2 — zarząd gmachów państwowych — remont lokali
dz. 3 § 10 p. 2 — zarząd gmachów państwowych — utrzymanie
dz. 3 § 12 — studja i projekty
tutaj należy rozróżniać:
p. a) plany regjonalne i zabudowania osiedli,
p. b) projekty architektoniczne oraz prace normalizacyjne i analizę cen,
p. c) studja i projekty urządzeń sanitarnych;
dz. 3 § 13 — konserwacja gmachów reprezentacyjnych,
dz. 3 § 14 — pomiary szczegółowe,
dz. 3 § 15 — utrzymanie granic Państwa.
p. a) utrzymanie znaków granicznych,
p. b) utrzymanie urządzeń i pasa drogi granicznej;

dotyczy tylko P. P. Wojewodów: w Warszawie, we Lwowie, Krakowie i Wilnie.

dz. 3 § 16 — koszty Komisyj Egzaminacyjnych,

dz. 3 § 17 — grobownictwo wojenne wyd. administr.,
dz. 3 § 18 — grobownictwo wojenne z czasów wojny światowej,
dz. 3 § 19 — grobownictwo wojenne z czasów wojny światowej, Z. S. S. R. i powstań narodowych,
dz. 3 § 20 — badanie wód powierzchniowych, ścieków i powietrza.

2) **w budżecie nadzwyczajnym:**

dz. 3 § 9 p. 1 — nowe budowle,
dz. 3 § 9 p. 2 — przebudowa i gruntowne naprawy,
dz. 3 § 10 — szkody żywiołowe.

Zapotrzebowania winny obejmować nietylko paragraf, lecz i każdą pozycję.

Zapotrzebowania miesięczne winny być współmierne z przyznanemi kredytami, t. j. wysokość miesięcznej sumy nie może być w rażącej sprzeczności z sumą, jakaby przypadała na 1 miesiąc z podziału całkowitego przyznanego kredytu.

Zwiększone zapotrzebowanie kredytów w danym miesiącu winno być uzasadnione.

Przy sporządzaniu zapotrzebowań należy się kierować daleko idącemi oszczędnościami, oraz koniecznością zmniejszenia całorocznych sum.

W osobnych wykazach należy podawać w miarę potrzeby zapotrzebowania kredytów z budżetów innych resortów, przedewszystkiem na regulowanie zaległych należności.

VII. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

81.

Pismo Nr. GB. 31/15/5

z dnia 3 kwietnia 1933 r.

o uskutecznianiu wpłat do kas urzędów skarbowych za pośrednictwem P. K. O.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wprowadzeniem w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r. niektórych postanowień części II przepisów rachunkowo-kasowych (Przepisy dla kas urzędów skarbowych), Ministerstwo Skarbu zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 25 marca 1933 r. L. D. III. 5113/6 z prośbą o wydanie podległym władzom (urzędom) zarządzeń, aby nie wpłacały do miejscowych kas urzędów skarbowych należności na rachunki otwarte w innych kasach urzędów skarbowych, lecz uskuteczniały te wpłaty za pośrednictwem P. K. O. wprost na właściwe konta czekowe oraz aby władze (urzędy) tak znajdujące się w siedzibie izby skarbowej jak i poza siedzibą tej izby uskuteczniały wpłaty zamiejscowe za pośrednictwem P. K. O.

Powyższe podaje się do wiadomości i wykonania.

82.

Pismo Nr. AP. 128/53

z dnia 5 kwietnia 1933 r.

w sprawie włoskich paszportów dyplomatycznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ambasada włoska podała do wiadomości, że włoskie paszporty dyplomatyczne, wystawione przed 1-ym stycznia 1928 roku, niezaopatrzone po tym terminie w specjalną klauzulę prolongacyjną, nie są już nadal ważne.

W związku z powyższem Ministerstwo prosi o wydanie stosownych zarządzeń.

83.

Pismo Nr. GB. 15/7/3

z dnia 5 kwietnia 1933 r.

o opłatach na Fundusz Pracy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Wślad za pismem z dnia 27 marca r. b. Nr. GB. 15/7, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z oznajmieniem Ministerstwa Skarbu zawiadamia, że kwoty potrącone przez przedsiębiorstwa państwowe na rzecz Funduszu Pracy mają być wpłacone, zgodnie z § 3, ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 31 marca 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 176) do Kasy Chorych a nie do Kasy Urzędu Skarbowego.

84.

Pismo Nr. GB. 12/5/3

z dnia 5 kwietnia 1933 r.

o prenumeracie Dzienników Wojewódzkich.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo ustala w drodze wyjątku dla wszystkich organów i posterunków Policji Pań-

stwowej prenumeratę za Dziennik Wojewódzki w wysokości 10 złotych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1933 r.

85.

Pismo Nr. AC. 30-2/4

z dnia 6 kwietnia 1933 r.

w sprawie adnotacji zmiany nazwiska w rejestracji stanu cywilnego na obszarze Rosji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W myśl obowiązujących przepisów uzyskana przez obywateli polskich zmiana nazwiska winna być uwidoczniona na marginesie właściwych rejestrów stanu cywilnego, przyczem wszelkie odpisy lub wyciągi z tych rejestrów dla użycia ich jako dokumentów publicznych wymagają również uwidocznienia zaszłej zmiany.

Adnotacje takie, jeżeli idzie o osoby zapisane w rejestrach stanu cywilnego na obszarze Rosji, nie były dotychczas możliwe.

Obecnie władze rosyjskie wyraziły gotowość uwzględniania zgłaszanych w dziedzinie tej wniosków, o ile oczywiście odpowiednie rejestry stanu cywilnego nie uległy zniszczeniu.

Wnioski poparte należytym dowodem w postaci uwierzytelnionego przez urząd wojewódzki odpisu aktu zezwalającego na zmianę nazwiska winny być kierowane przez wojewódzkie władze administracji ogólnej bezpośrednio do właściwych urzędów konsularnych R. P. w Rosji, stosownie do zasad pkt. I okólnika Nr. 66 z dnia 25.IV.1931 roku (Nr. OL. 285/22) w sprawie korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej i władz samorządowych.

86.

Pismo Nr. Wojsk. G/18/1

z dnia 6 kwietnia 1933 r.

o wpłacaniu do Skarbu przez gminy miejskie podatku od lokali i regulowaniu należności przez Fund. Kwat. Wojsk. za kwatery stałe.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku ze zwracaniem się niektórych gmin z prośbą o interwencję w sprawie zalegania przez Fundusz Kwaterunku Wojskowego z opłatami, przypadającemi od tej instytucji w myśl art. 13 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) za dostarczone kwatery stałe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważa co następuje:

Według danych posiadanych przez Ministerstwo Skarbu duża ilość gmin miejskich zalega z wpłatą pobranego podatku od lokali, a zadłużenie to w stosunku do Skarbu Państwa sięga już miljonowych sum.

Podatek ten w części, przypadającej Funduszowi Kwaterunku Wojskowego, stanowi finansową podstawę F. K. W. wobec czego gminy, dopuszczające się zadłużenia, obniżają świadczenia skarbowe na rzecz Funduszu, ograniczają ze szkodą dla Państwa działalność Funduszu oraz uniemożliwiają mu terminowe opłacanie należności, przypadających gminom od Funduszu w myśl powołanego wyżej art. 13 ustawy kwaterunkowej.

Wobec takiego stanu rzeczy Fundusz Kwaterunku Wojskowego będzie mógł regulować należności tylko tym gminom, które nie zalegają z wpłatą sum z podatku od lokali i jedynie tylko te gminy będą mogły liczyć na interwencję zarówno Pana Wojewody, jak i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w wypadku nieuregulowania należności przez F. K. W. z jakichkolwiek innych powodów.

Ponieważ sprawdzenie czy dana gmina nie zalega z wpłatą podatku od lokali nie da się centralnie wykonać, przeto zechce Pan Wojewoda zawiadomić zainteresowane gminy miejskie, położone na podległym Panu Wojewodzie terenie, że w wypadku zwracania się o uregulowanie należności, czy to bezpośrednio do Dyrekcji F. K. W., czy też z prośbą o interwencję do Panów Wojewodów, powinny one dołączać zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego, że nie zalegają z wpłatą podatku, o którym wyżej mowa, i że zwracania się w tej sprawie bez dołączenia takiego zaświadczenia będą pozostawione bez biegu.

Niezależnie od tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina wskazówki zawarte w p. 2 okólnika Nr. 204 z 1931 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 20, p. 319) do których należy się stosować w wypadku stwierdzenia opieszałości ze strony gmin miejskich.

Zarządzenie niniejsze wiąże się z pismem okólnem z d. 15 lutego 1932 r. Nr. Wojsk. G/7/1.

87.

Pismo Nr. GL. 47/6

z dnia 7 kwietnia 1933 r.

o zmianie trybu uzgadniania projektów legislacyjnych — idących na Radę Ministrów.

P. Szefowi Gabinetu Ministra, P. P. Dyrektorom Departamentów I — IV, P. P. Szefom Biur (Sekretarjatu Ministra), P. P. Naczelnikom Wydziałów.

Podaję do wiadomości i ścisłego przestrzegania uchwałę Rady Ministrów z tem, że ulegają odpowiedniej zmianie postanowienia § 121 i załącznik Nr. 9 do tego paragrafu na str. 77 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz § 133 ust. 2 i 4, § 134 ust. 2 i załącznik Nr. 5 do § 118 str. 73 Regulaminu.

Poza tem tryb uzgadniania pozostaje bez zmiany.

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
Nr. 55-7/2
z dnia 30 marca 1933 r.

Uchwała Rady Ministrów z dn. 30 marca 1933 r. w spr. zmiany uchwały Rady Ministrów z dn. 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania projektów, kierowanych na Radę Ministrów.

Do

wszystkich Ministerstw w Warszawie.

Prezydjum Rady Ministrów zawiadamia, że Rada Ministrów na posiedzeniu dnia 28 marca 1933 r. uchwaliła zmienić § 1 uchwały Rady Ministrów z dnia 23 marca 1927 r. w sprawie trybu uzgadniania między ministerstwami projektów ustawodawczych, rozporządzeń i zarządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej i rozporządzeń Rady Ministrów — w tym kierunku, że przewidziany w tym paragrafie 7-o względnie 10-o dniowy termin, w którym zainteresowani ministrowie winni przesyłać ministrowi wnioskodawcy uwagi do projektu, przedłużono do 28 dni, zasadniczo dla wszystkich projektów; wyznaczenie terminu krótszego wymaga każdorazowo zgody Prezesa Rady Ministrów.

Nadto postanowiono, że Prezydjum Rady Ministrów będzie otrzymywało do uzgodnienia wszystkie projekty w 4 egzemplarzach.

88.

Pismo Nr. BZ. 17/19/27

z dnia 11 kwietnia 1933 r.

o czynszach za mieszkania funkcjonarjuszów państwowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Kontrola przeprowadzona przez Najwyższą Izbę Kontroli wykazała, że zachodzą wypadki użytkowania przez funkcjonarjuszów państwowych lokali w budynkach państwowych bezpłatnie.

Wobec powyższego wyjaśnia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) wolne od opłaty są jedynie mieszkania reprezentacyjne, zaś za inne mieszkania przydzielane funkcjonarjuszom państwowym tak w budynkach państwowych, jak i przez Skarb Państwa wynajętych, winny być pobierane czynsze, za mieszkania służbowe w wysokości dodatku mieszkaniowego, a za niesłużbowe w wysokości obliczonej zgodnie z § 3 i 4 wyżej wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów.

Poza tem wolne od opłaty są mieszkania przydzielane funkcjonarjuszom, pełniącym obowiązki dozorców domów państwowych tam, gdzie obowiązek ten przewidują lokalnie obowiązujące umowy zbiorowe, oparte na postanowieniach Nadzwyczajnych Komisyj Rozjemczych, powoływanych na podstawie ustawy z dnia 16 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 324).

89.

Pismo Nr. Wojsk. OPLG/7/2

z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o przyznawaniu posad państwowych i samorządowych lekarzom, którzy przeszli przeszkolenie w O. P. L. G.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 6 kwietnia 1933 r. Nr. ZW./6/33 (okólnik Nr. 18/33) rozesłanego P.P. Wojewodom, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ze swej strony komunikuje, co następuje:

Do czasu ukazania się specjalnej ustawy O. P. L. G. podany w wymienionem zarządzeniu Min. Opieki Społecznej sposób ustalony w myśl dezyderatów Min. Spraw Wewnętrznych, zmierzający do możliwie szybkiego i jak najszerszego wyszkolenia lekarzy w zakresie ratownictwa przeciwgazowego, jako najzupełniej racjonalny, winien być bezwzględnie stosowany.

W związku z tem zechce Pan Wojewoda wydać odpowiednie zarządzenia podległym powiatowym władzom administracji ogólnej, jak również powiadomić o treści omawianego zarządzenia miejscową Izbę lekarską. Należy również wejść w kontakt z Wydziałami Medycznemi Wyższych uczelni (nie dotyczy P. Wojewody w Krakowie, gdzie to już zostało uskutecznione jeszcze przed wydaniem niniejszego zarządzenia) celem ewentualnego uzupełnienia dotychczasowych programów.

90.

Pismo Nr. SS. 114/64/7

z dnia 15 kwietnia 1933 r.

o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników zatrudnionych w samorządowych zakładach pracy.

Do

P. P. Wojewodów województw zachodnich i południowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 546), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

przypomina o obowiązku ubezpieczenia robotników zatrudnionych w zakładach pracy związków komunalnych w Funduszu Bezrobocia lub też we własnym zakresie zgodnie ze specjalnym statutem, którego wzór Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu.

Jednakże Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, że z reguły robotnicy zatrudnieni w samorządowych zakładach pracy powinni być ubezpieczeni w Funduszu Bezrobocia, a to ze względów zarówno zdrowej gospodarki finansowej związków komunalnych, jak i ze względu na interes pracowników.

Ubezpieczenie robotników na wypadek bezrobocia we własnym zakresie, czy to w miejscowych funduszach emerytalnych, czy też w miejscowych funduszach bezrobocia, należy uznać za zjawisko wyjątkowe i może zachodzić jedynie wówczas, gdy robotnik już poprzednio był ubezpieczony przez związek komunalny we własnym zakresie i gdy na tej podstawie nabył już pewne dogodniejsze dla siebie prawa do świadczeń.

Zaznaczyć ponadto należy, że ubezpieczenie na wypadek bezrobocia na podstawie własnych statutów mogłoby objąć robotników stale zatrudnionych, przyczem związki komunalne decydujące się na to, muszą być dość silne finansowo i posiadać znaczną liczbę robotników, aby mogły podołać świadczeniom, wynikającym z miejscowego statutu.

W razie uchwalenia statutu o ubezpieczeniu robotników na wypadek bezrobocia, odbiegającego od wzorowego statutu należy przesłać tenże statut do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w 4-ch egzemplarzach. Statut taki będzie musiał uzyskać zatwierdzenie Ministerstwa Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Wreszcie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę na konieczność ścisłego wykonywania postanowień rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., a w szczególności § 5 [1]).

---

[1]) Niniejsze pismo jest uzupełnieniem okólnika Nr. 36 z r. bieżącego.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.